

Biblioteka
Prozna putovanja

Urednik
Marija Vukosavljević

Naslov originala
Jacqueline Wilson
Secrets

© David Higham Associates Ltd.
© za srpski jezik ODISEJA
www.jacquelinewilson.co.uk

This project has been funded with support from the European Commission. This publication [communication] reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Džeklin Vilson

Tajne

Prevela
Marija Vukosavljević

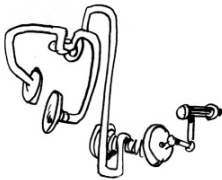
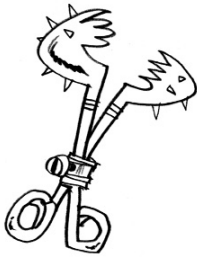
ODISEJA

Beograd, 2011.

Danas počinjem potpuno novi život. Ne vraćam se kući, nikada. Kevin ne želim da vidim nikad više. Ni Betani, ni Kajla, ni malog kenjkavog Garija. A naročito ne želim nikad, ama baš nikad više da vidim Terija.

Ova sveska je nekada bila „Priručnik za mučenje Terija“. Svakog dana sam izmišljala ganc nove muke za njega. Baš sam se dobro

zabavljala. Sve dok ona podmukla tužibaba Betani nije našla svesku pod mojim jastukom i pokazala je Teriju. Listao je stranice polagano i proučavao moje pažljivo obojene crteže sprava za mučenje. Satima sam radila na jezivom čupaču zuba, mučilici za izvlačenje ušiju i velikoj zverskoj spravi za prašenje tura.

Teri ih je razgledao. Klimnuo je glavom. Uzdahnuo je. Onda je iščupao stranice i iscepkao ih na komadiće. Svima je bilo jasno da bi najradije mene rastrgao na komadiće.

Keva je pokušala da sve okrene na šalu, ha-ha, baš imam izopačen smisao za humor.

„To tvoje dete je skroz izopačeno”, rekao je Teri. Ustao je, otkopčao teški kožni opasač i skinuo ga s farmerki. „Treba je naučiti jednom za svagda.”

Keva je pokušala da ga zasmeje i odvuče mu pažnju, da ga ubedi da je sve to samo šala. Rekla je da Teri ne misli ozbiljno. Da samo hoće da me uplaši. Bogme, svi smo se uplašili. Kad je podigao kaiš, keva mi je viknula da bežim. Nisam dovoljno brzo pobegla. Dokačio me je po glavi, polomio mi naočare i posekao mi čelo.

Keva je plakala. Betani je plakala jer je ona bila kriva za sve ovo. I Kajl je plakao, iako uglavnom voli da izigrava šmekera. Gari je plakao, ali to nije ništa neobično. Ja nisam

plakala. Samo sam stajala ukopana u mestu dok mi se krv slivala u oči, stiskala sam pesnice i netremice gledala u Terija. Bez naočara sam ga videla pomalo zamučeno, ali te njegove ledene zelene oči ne možeš da promašiš. Streljala sam ga pogledom. On je prvi skrenuo pogled, sagnuo je glavu kao da se postideo.

Stuštio se pravo u pab, iako smo čekali nanu, Vilija, Petsi, Loretu i njenu bebu Britni da nam svrate na ručak. Sve je bilo postavljeno na stolu u dnevnoj sobi: sendviči sa šunkom, rolnice i ostaci božićnih kolača – čokoladnog rolata, masnog kolača i voćne torte, s koje smo Kajl i ja olizali skoro sav šlag. Betani se trenutno skida sa slatkiša, pošto misli da je debela. Pa, i jeste. Ja joj neviđeno idem na živce zato što proždirem brda hrane, a i dalje sam mršava kao čačkalica. Keva kaže da je to zato što sam živčana.

Nije ni čudo što sam živčana, kad živim s Terijem.

Sad više ne živim s njim, jupi, jupi, jupi! Učinio mi je veliku uslugu što me je odalamio kaišem. Nana me je samo jednom odmerila i prebledela.

„Bože moj, Dijamanta, šta su ti to uradili?”

Samo sam slegla ramenima. Nisam ja tužibaba kao neki ljudi. Keva, Betani i Kajl su prestali da dišu. Čak je i Gari prestao da kmeči.

Moja nana nije tupava.

„Ovo je Terijevo maslo, je l' tako?” – pitala je tiho, mirnim glasom koji je odjeknuo u mukloj tišini. Osvrnula se po sobi sevajući očima.

„Gde je on?”

„Izašô je. Ali, nije Teri kriv, kevo, stvarno. Slučajno se desilo.”

„Ma, ne kaki, slučajno”, rekla je nana.

Dobro, rekla je nešto nepristojnije i zvučnije, sa aliteracijom*. Učili smo o aliteraciji u školi. Ja sam najbolja učenica u školi. Što i nije naročito teško, pošto kod nas gomila dece ima probleme. Naša škola je na lošem glasu. Srećom, više ne moram da idem u nju. Ići ću u školu u blizini naninog stana. Sad živim s njom.

Ne mogu da verujem! Jao, koooliko volim nanu! Ona je sve sredila. Naterala me je da stanem ispod lusteru u dnevnoj sobi, nežno mi sklonila ulepljene šiške i odlepila flastere koje mi je keva zalepila. Nana je ponovo opsovala kad je videla kolika je posekotina.

„Idi po kaput, Dijamanta”, tiho mi je rekla.

„Šta to radiš, kevo?” – pitala je moja keva.

„Otišli smo”, rekla je nana. Mahnula je glavom ostalima. „Polazite. Spremićemo čaj i užinu kod kuće, kad odvedemo Dijamantu u bolnicu.”

„Bolnicu?” – prošaptala je keva.

„Moraće da joj stave kopče, Tami. Kako joj je *ovo napravio*? Nožem?”

„Ne, ne, slučajno se desilo, njegov kaiš...”

„Njegov kaiš”, ponovila je nana. Čvrsto me je zagrlila. „Dobro. Betani, pravo na sprat da spakuješ Dijamantine stvari u veliku kesu. Od sad će da živi kod mene.”

---

* Aliteracija je glasovna figura koja nastaje ponavljanjem istih ili zvukovno sličnih suglasnika ili suglasničkih grupa, obično na početku reči. Na primer, Zvuči, zvoni, zveči. – Prim. prev.

Svu smo buljili u nanu.

„Na noge, Betani!” – zapovedila je nana.

„Evo, nano”, Betani je odmah skočila. Nana *njoj* nije nana, ali radi šta joj nana kaže. Svi slušamo nanu.

„Mama, ne možeš”, keva je zaplakala.

Pomislila sam da hoće da kaže da ne može da me odvede. Zamalo da i ja zaplačem, jer nisam htela da se keva oseća kao da sam je napustila. Potrebna sam joj. Nema šanse da sama izađe na kraj s Betani i Kajlom, a i noću se ne probudi baš uvek kad Gari zaplače. Osim toga, tu je i Teri. Lema i nju.

Ostaću, odlučila sam. Tako je možde najbolje.

Ispostavilo se da uopšte nije mislila na to!

„Kevo, ne možeš da vodiš Dijamantu u bolnicu. Pitaće vas šta se desilo”, jecala je keva. „A onda će ga prijaviti u Socijalno – možda čak i u policiju. Obrušiće se na Terija kô tona cigala.”

Nana me je još jače stegla. Osetila je koliko drhtim.

„Ma nemoj, na Terija treba da mislimo, je li? Našoj Dijamanti mogu da ostanu ožiljci za ceo život, kô je šiša, ‘ajde da svi brinemo za Terija?”

Kajl je izgledao zbunjeno, pošto ne kapira sarkazam. Gari je urlao, iz nosa mu je curelo pravo u usta. Keva je takođe izgledala grozno, maskara joj se razmazala, a lice joj je toliko ubledelo da je ružičasto rumenilo na njenim obrazima delovalo kao klovnovska šminka.

„To je samo gadna posekotina”, pravdala se keva. „Povedi Dijamantu na raspust, nek se malo odmori, možda je tako

najbolje za sve – ali nemoj da praviš probleme, mama, preklinjem te.”

„Naziva sebe majkom!” – odbrusila je nana. Sagla se nad Garijevu stolicu za bebe, izvukla ga, proverila mu pelenu i namrštila se. „Dođi ovamo, mogla bi da bar o ovom detetu povedeš računa.” Dodala je Garija kevi i dozvala Betani koja je još bila na spratu.

Betani je strčala s velikom kesom iz koje se prelivala garderoba. Nana je zgrabila kesu iz njene ruke i stisla me za rame.

„Dobro, mila, odlazimo.”

Keva je bila toliko obuzeta plakanjem da se nije ni pozdravila sa mnom. Kajl je samo zevao za nama. Ali me je Betani iznenada snažno zagrlila, uprkos tome što smo se mrzele još otkad smo postale polusestre.

„Izvini, Dijamanta”, rekla je.

Izgleda da joj je stvarno bilo žao, pošto sam, kad sam se raspakovala kod nane, otkrila da mi je poslala i svoju omiljenu majicu, markiranu, crnu s malom sivom vericom. Dobila ju je za Božić od Terija, između ostalih poklona, a na drugi dan Božića je odlepila kad me je zatekla kako je krišom probam. Stajala mi je kao salivena, iako sam skoro dve godine starija od nje, pošto je ona krupna a ja sam žgoljavica. Rekla mi je da je smesta skinem ili će me tužiti kod svog tate – a sad mi je dala majicu.

Nosim je uz crne farmerke i čizme od krokodilske kože. Izgledam skroz kul. Dobro, čizme su od prošle godine, pa me malo stežu na prstima, ali baš me briga.

„Mi žene moramo da patimo da bismo bile lepe”, tako kaže nana kad izuva cipele s visokim štiklama i trlja svoja nažuljana stopala.

Moja nana je mlada za baku i izgleda vrlo, vrlo glamurozno. Ni za živu glavu ne bi dozvolila da je vide u običnoj bapskoj odeći. Moja nana nosi uske, čipkaste majiće i mini suknje koje joj otkrivaju noge. A kad drži časove linijskog plesa* izgleda kao prava filmska zvezda. Ima nekoliko kombinacija u kojima se svaki detalj slaže. Najviše mi se sviđa bela: bela jakna sa cirkonima, kratka bela suknja i bele kožne kaubojke s mamuzama.

„Nano, je l’ mogu da dođem neki put na tvoj čas linijskog plesa?” – pitala sam je.

„Naravno da možeš, draga. Kladim se da ćeš pokupiti fazone za tren oka. Peta dolazi redovno, je l’ tako, dušo moja?”

Peta mi se iskezila. „Jeste. Biće super, videćeš, Dija-manta.”

Peta je žešće fina prema meni. Koliko je samo drugačija od Betani! Peta, izgleda, uopšte ne smeta što mora da deli svoju sobu sa mnom. A njena sobica nije mnogo veća od plakara, tako da nije baš lako. U njoj ima samo jedan običan krevet, pa je nana meni namestila na podu ležaj od jastučića i rezervnog jorgana. Činilo se dovoljno dobro za početak, ali su tokom noći jastučići neprestano isklizavali sa strane.

---

* Linijski ples je vrsta plesa gde grupa ljudi igra postrojena u jedan ili više redova, svi okrenuti u istom pravcu, i istovremeno izvode po koreografiji iste pokrete, ne dodirujući se. Obično se igra uz kantri muziku, a igrači su obučeni u kaubojskom stilu. – Prim. prev.

Petsi je čula kako se vrpeljim pokušavajući da namestim ležaj. „Dođi, Dijamanta, pređi u moj krevet”, šapnula mi je.

„Nema mesta. Sve je super, dobro mi je”, odgovorila sam joj šapatom.

„Nije ti dobro tamo. Hajde, dođi, biće nam zabavno.” Zastala je pa se zakikotala. „Poslušaj svoju tetku, Dijamanta!”

I ja sam se zakikotala. Petsi ima samo sedam godina, ali mi je stvarno prava rođena tetka. Ona je nanino najmlađe dete. Moja keva je najstarija. Mada se ponaša kao da nikad nije odrasla, tako nana kaže.

Petsi je nanina miljenica. Nana je zove „moje malo iznenađenje”. Ona je Pitovo dete, a nana je luda za njim. Ne mogu da se setim kako Pit tačno izgleda, ali mislim da je kao neki veliki meda. Petsi je mala i sva mekana, kao zeka. Ima divnu, dugu plavu kosu. Nosi je vezanu u konjski rep ili pundu, pa sa strane zakači slatke šnalice s leptirićima. Jedino što smešno hoda – iskrece stopala u stranu, kao pingvin, ali to je zato što mnogo trenira balet. Ide i na stepovanje i na gimnastiku. Nana planira da je uskoro pošalje u specijalnu školu za scenske umetnosti, budući da je i dovoljno talentovana i lepa da napravi nešto veliko.

Pomislili biste da je Petsi neka užasna uobražena klinka, ali nije ni trunku. Uvek sam je mnogo gotivila, iako se nismo često viđale – prvo sam živela s kevom na raznoraznim mestima, a onda, otkad se keva smirila sa Terijem, ona i nana su neprestano bile u svađi. Ali ja volim celu naninu porodicu, a Petsi volim najviše posle nane.

Uvukla sam se u njen krevet i privile smo se kao kašike. Petsi je delovala nenormalno sićušno i gipko u poređenju s Betani. (Nije da smo nas dve bile u fazonu da se grljakamo, ali kad se Teri i keva posvađaju usred noći, ume da bude tako strašno da se Betani i ja pripijemo jedna uz drugu i pokrijemo jorganom preko glave da ne bismo čule dreku.)

Petsina kosa me je golicala po licu, ali mi nije smetalo. Pomilovala sam je. Ja pokušavam da pustim kosu, ali mi je skroz slamasta i sva ućebana. Kad zabacim glavu i izvijem se, mogu da se ložim da mi je kosa do ramena, ali u stvari nije. Petsi baš ima sreće što ima lepu dugu kosu. Petsi baš ima sreće, tačka.

Mada, sad i ja imam sreće. Ovo je moj novi život i ja sam srećna, srećna, srećna! Još pomalo izgledam kao neka nakaza, pošto su morali da mi stave deset kopči koje mi još štrče iz čela. Nana se nije usudila da mi opere kosu, tako da su mi šiške još ulepljene. Ostaće mi veliki ožiljak, ali baš me briga. Zbog njega ću izgledati OPAKO.

Nisam prijavila Terija u bolnici. Nisam mogla da napravim kevi problem. Rekla sam da smo se brat, sestra i ja igrali glupih kaubojskih igara, da smo se zezali s lasom koje me je slučajno dokačilo.

Nana je podržala moju priču.

„Ne znam samo što štitimo tu svinju, nije mi jasno”, mrmrljala je paleći pljugu. „Nek im bude, neće za mene niko reći da sam taster.”

Rekli su joj da je u bolnici strogo zabranjeno pušenje, pa je zgazila cigaretu. Izgledala je kao da bi volela da zgnječi štiklom i Terija.

„Tvojim mami treba pregled glave više nego bilo kom drugom”, rekla je nana dok smo se vukle iz bolnice. Pogledala je moje čelo, skroz nabrano crnim koncem. „Kakav kreten! Što ga, bre, ne ostavi?”

Slegla sam ramenima. Ni meni nije jasno. „Nema veze, ja sam ga sad ostavila. Ostavila sam ga, je l’ da, nano?”

„Nego šta si, Dijamanta. Bila si mnogo dobra, hrabra devojčica, tamo, u bolnici. Ponosna sam na tebe.”

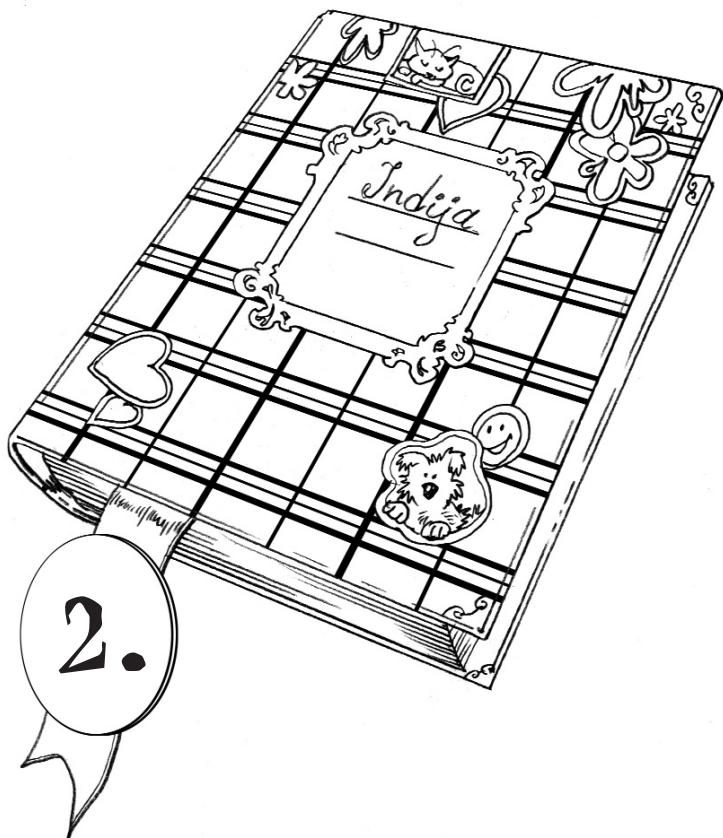
„I stvarno, izistinski, mogu da ostanem kod tebe, nano? Pomagaću ti u kućnim poslovima i čuvaću Petsi, a mogu da pomognem i Loreti s malom Britni, umem s bebama...”

„Živa bila, mila moja”, rekla je nana. „Ne moraš da zaradiš za smeštaj. Ti si porodica.”

„I mogu da ostanem u tvojoj porodici zauvek, nano? Obećavaš?”

„Možeš, obećavam ti, Dijamanta”, rekla je nana.

To je najbolji deo. Na moju nanu možeš da se osloniš. Ona nikad, ama baš nikad ne krši obećanja.

Draga Kiti,
Ne znam kako da počnem! Ovo „Draga Kiti” stvarno zvuči pomalo šašavo – kao da pišem pismo našoj mački, Tabiti. Počela sam ovako novi dnevnik, jer je tako Ana Frank pisala svoj dnevnik. To je ona predivna devojčica, Jevrejka koja je morala da se krije u tajnom skrovištu sa svojom porodicom tokom Drugog svetskog rata, i za to

vreme je pisala dnevnik. Bila je genijalan pisac. Sve je opisivala veoma živopisno. Kad to čitaš, osećaš se kao da se stvarno kriješ s njom u skrovištu, deliš sobu sa džan-grizavim matorim zubarom, jedeš trulo povrće, ne prevlačiš se jer nemaš čistu odeću i sve vreme moraš da se šunjaš, pa čak ne smeš ni vodu u klozetu da povučesh kad ima nekog ispod.

Dobro, ni ja ponekad ne povučem vodu kad se probudim noću, ali to je zato što je naš vodovodni sistem stvarno bučan, pa probudi sve žive. Tata ne može ponovo da zaspi ako se probudi, zato što je pod velikim pritiskom na poslu. To zvuči baš smešno, kao da tata sedi za stolom s nekim velikim teretom na glavi. U stvari, u poslednje vreme često trlja vrat i leđa, kao da ga bole.

I mene boli koliko se promenio. Stvarno volim tatu. On je direktor jedne velike firme, „Vrhunski proizvodi”. Nemam predstavu kakve to vrhunske proizvode prave. Ne znam čak ni šta tačno radi moj tata. On upravlja. Rukovodi. Uvek je bio tata-mata za posao, ali se sada ponaša kao da ništa drugo ne radi osim što se sekira. Juče sam pokušala da mu izmasiram vrat ali mi je on odgurnuo ruke i rekao „Nemoj da me gnjaviš, Indija”.

Sklonila sam se i plakala. Mama se zatekla kod kuće i ušla u moju sobu da pokupi moj kaput i suknju, da ih pošalje na hemijsko čišćenje.

„Izgleda da bi najbolje bilo da i tebe pošaljem na čišćenje, Indija”, rekla je kad je videla moje musavo lice i mastiljave prste. Pisala sam pesmu da olakšam dušu. Počinjala je

ovako: *Oh, jada mog, volim mnogo tatu svog.* Dobro, imam ja i *boljih* pesama.

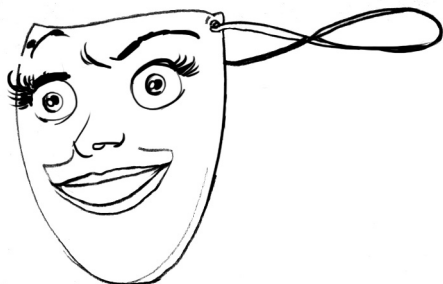
Mama me je pitala zašto plačem, čak je sela pored mene na krevet i jednom u životu se ponašala kao *prava* mama. Izgledala je razočarano kad sam joj rekla da plačem zato što me tata, izgleda, više ne voli.

„Pobogu, Indija, prava si kmeza”, rekla je i nasmejala se. „Samo se obrecnuo na tebe. Nije to ništa. Samo da čuješ šta sve meni kaže.”

Šmrknula je ozlojeđeno. Onda mi se ponovo nasmešila. Stvarno mi ide na živce taj njen osmeh, kad pokaže sve blistave, savršeno urađene zube – ali joj se oči ne smeju. Kao da je celo njeno lice maska, kroz koju se vide oči koje su jedino pravo parčence nje.

„Ipak, mislim da bi trebalo da imamo malo više razumevanja za tatu. Ima problema na poslu.” Uzdahnula je. „Zar nemamo svi?” Osmeh joj je još titrao na licu, kao da hoće da kaže „Ali se neki od nas nose s njima bez dizanja velike frke”.

Ana Frank je volela svog tatu, ali majku često nije mogla da podnese. Ana i ja smo srodne duše. I ja volim da pišem. Pišem dnevnik, pišem priče i pesme, čak sam napisala i komad za školsku Božićnu predstavu o Hristovom rođenju. Otelila sam se pišući, tri puta sam ga pisala skroz iz početka, trudila sam se da bude originalan, pa sam sve događaje

prikazala uglavnom s tačke gledišta životinja, a glavni likovi u komadu su vo, magarac i najmajušnije jagnje.

Nastavnica Gibbs me je pohvalila na času. „Dobra ideja, zar ne, devojčice?” – rekla je. Sve devojčice iz razreda su se smeškale i govorile da je super. Ali su mi posle, u dvorištu, na odmoru, gundale, pravile face i izjavljivale da je to najgluplja ideja na svetu, i čudile se što sam pomislila da bi neko pristao da glumi kravu. Pobogu, šta ja mislim, da su one *bebe*?

Trebalo je da im odbrusim da se trenutno sve ponašaju kao prave bebe. Ali nisam. Samo sam pocrvenela i mucajući se izvinjavala, jeste, to je sumanuta ideja, stvarno je skroz bez veze. Ispala sam pravi slabić, još jedan razlog da me preziru, kao da već nije dovoljno što sam detinjasta i učiteljska mezimica. Ponekad mi se čini da i ja prezirem samu sebe.

Imam jarkoriđu kosu. Ljudi uglavnom misle da to znači da imam gadnu narav. Naljutim se ja iznutra, ali ne umem da se izborim za sebe. Razbesnim se samo kad mislim da nešto nije fer prema drugim ljudima.

Marija je sačekala da se druge devojčice razbeže, a onda me je zagrlila i rekla da misli da je moj komad veoma maštovit. Doduše, možda ipak više odgovara *maloj* deci. Misli da bi s njima bio čudesan.

Marija je verovatno samo bila fina. Ona je fina prema svima.

Volela bih kad bi Marija bila moja drugarica, ali ona je Alisina najbolja drugarica. *Sve devojčice* iz mog odeljenja imaju najbolju drugaricu – ili imaju svoje ekipice kao Lusi,

Imodžen, Sara i Klaudija. Osim mene. Kako je grozno kad nemaš ekipu, kad nemaš najbolju drugaricu!

Nekad sam je i ja imala. Imala sam Mirandu. Znamo se otkad smo bile bebe, pošto nas je čuvala zajednička dadilja dok su naše mame vodile firmu sa dizajniranim maramama. Miranda i ja smo bile skoro kao sestre. Išle smo u isti vrtić, pa onda u istu školu. Uvek smo imale jedna drugu.

Miranda je ponekad umela da bude malčice dosadna, jer nikad nije imala svojih ideja – ali sam zato ja uvek imala gomilu ideja, pa to, valjda, i nije bilo naročito važno. Miranda nije baš bila od velike koristi kad se igramo nečeg kobajagi, ali mi se barem nije smejala. Kad smo bile male, imale smo dve omiljene igre: igrale smo se majmuna, kačile smo se i ljuljale, glupirale se i češale, ili smo se igrale leteće igre – pretvarale smo se da su nam rukavi kaputa u stvari krila i onda skakutale naokolo. Znam, sad to zvuči skroz šašavo, ali bile smo *baš* male.

Kako smo odrastale, te dve igre su se stopile. Igra leteći majmuni je bila najbolja od svih. Pretvarale smo se da kobajagi možemo da prozujemo kroz otvoreni prozor i da gađamo ljude kikirikijem. Da možemo da uzjašemo vetrokaz na crkvenom tornju, da se šepurimo na krovu najviše višespratnice i da se ugnezdimo na vrhu topola na igralištu. Mi, leteći majmuni, žestoko smo branili svoju teritoriju od naših neprijatelja, letećih slonova koji lepeću svojim ogromnim ušima.

Mama nas je jednog dana spazila kad smo bile usred bitke. Nije shvatila da je to kobajagi rat letećih životinja. Zapljeskala je i rekla: „Izgleda mi da se ludo zabavljate,

devojčice”, ali čim me je uhvatila nasamo, procedila je kroz zube: „Volela bih da ne *cičite* toliko, Indija. I, zar baš moraš da trupkaš kao slon?”

Sva nadurena, odbrusila sam joj da sam ja bila slon, pa je i *trebalo* da trupkam.

„Oh, razumem, moj mali indijski slon”, rekla je.

Da je tata rekao tako nešto, značilo bi da se šali. Ali mama, ona se okomila na mene. Nikako ne može da se pomiri s tim što sam debela. Nikada to nije stvarno rekla. Najpribližnije je bilo „krupna”, na primer, „moja ćerka je krupno dete”. Prošaptala bi tu reč kao da je skaredna. Za nju i jeste.

Moja mama je toliko mršava da joj ruke i noge deluju kao da bi mogao da ih prelomiš napola. Kad nosi majicu s dekolteom, možeš da joj prebrojiš kosti. Priznajem, ima stvarno savršen, ravan stomak, ali je ravna *svuda*. Ona nije prirodno tanka. Neprestano je na dijetu. A nikada ne priznaje da drži dijetu. Kaže da jede savršeno normalno. Nije normalno da sve vreme jedeš samo voće, salatu i sirovo povrće. Znam da voli kolače i čokoladu isto koliko i svi ostali, ali nikad ne poklekne. Tata nam je jednom kupio ogromnu specijalnu tortu iz bečke poslastičarnice. Mama se nasmešila. „Predivno!” – rekla je i pojela JEDAN zalogaj svog parčeta. I to mali zalogajčić. Ista je i s čokoladom. Videla sam je kako je liznula kremastu belu belgijsku čokoladu i onda je bacila u kantu. Neverovatna je. Ja nikad ne bih mogla da uradim tako nešto. Ja sam njena sušta suprotnost. Mogla bih kao od šale da sama samcita pojedem celu tortu na tri sprata i džinovsku kutiju čokoladica.

Tako mama i ja većito ratujemo. Trebalo bi da držim dijetu, ali je se ne pridržavam. Pojedem svoje parčence piletine, paradajziće, šargarepu, jabuku i pomorandžu – a onda se iskradem na sprat i smažem dve mars čokoladice i pogrickam celo pakovanje čipsa.

Mama je odlepila kad je pronašla prazne omote pod mojim krevetom. Vikala je, svašta mi je rekla i ja sam se rasplakala, a ona je postala još gora jer mrzi kad cmizdrim. Bila je besna i na Vandu što me je pustila da ih kupim. I Vanda je plakala.

Vanda je još veća plačljivica od mene. Vanda je naša najnovija o per^{*}. Promenili smo ih milion otkad mi više nije bila potrebna dadilja. Nikad se nisu dugo zadržavale. Mami se nikad ne sviđaju. Tati se sviđaju one lepe, pa ih se mama vešto otarasi. Strašno su se posvađali zbog Brigitte. I zbog Selke. I Mei. Pa je mama odlučila da okuša sreću s devojkom iz Australije.

„Naći ćemo neku veselu, jaku i čistu kao sunce”, rekla je mama.

„I preplanulu, živahnu plavušu!” – šapnuo mi je tata pa smo se oboje zakikotali.

Posle nam uopšte nije bilo smešno, pošto Vanda nije bila nimalo nalik devojci kakvu smo priželjkivali. Ništa na njoj ne podseća na sunce. Kao prvo, ona sasvim sigurno nije vesela. Uglavnom je bledunjava, zamagljenog pogleda, tako

---

* *Au pair* – internacionalno prihvaćen francuski izraz za devojku koja čuva veću decu. Uglavnom su to devojke iz inostranstva, koje čuvaju decu u zamenu za smeštaj i hranu dok putuju po svetu. – Prim. prev.

da bi se u najboljem slučaju moglo reći da je sumorna. Kad plače, to je provala oblaka. Vanda nije jaka. Ne može da ponese više od jedne kese iz prodavnice, stalno zeva i samo čeka priliku da se skljoka na sofu i zaspi. Nije preplanula, niti je živahna plavuša. Bela je kao kreč i mlitava, s dugom, tamnom kosom kao neka veštica. Što se onog „čista kô sunce” tiče, pere kosu svakog dana, ponekad čak i dvaput dnevno, i šetka se po kući s mokrom kosom.

Vanda me vodi u školu, pokupi me posle podne i napravi mi nešto da prezalogajim. Imamo mali dogovor. Odmah ćušnemo bezmasni sir, celer i šargarepu u kantu za smeće, a nakupujemo tajne zalihe slatkiša i grickalica. Nije fer. Vanda jede čokolade i grickalice isto koliko i ja, a opet je skroz tanka, čak je mršavija i od mame.

Mama se nadala da će moći da iskoristi Vandu kao jeftinu ličnu pomoćnicu, da se javlja na telefon, prikuplja uzorke materijala i da kontaktira s manekenima, ali je Vanda mudro napravila takav haos da ju je mama proterala iz svega što ima veze s biznisom.

Moja mama je Moja Apton, dizajnerka odeće za decu. Prebacila se s marama pre pet godina, kad nije uspevala da pronade za mene ništa što joj se sviđa. Tako sad ona sama pravi ekstra kul dizajniranu odeću za decu. Postoje tri „Moja Apton” radnje u Londonu – na Noting Hilu, u Saut Kensingtonu i Hempstedu, po jedna u Lidsu i Glazgovu, a postoji i specijalni „Moja Apton” odeljak na dečjem odeljenju robne kuće Harods. Prošle godine je izašao članak na pet strana u *Vogu*, i gomila u drugim novinama. Sve devojčice iz moje škole su lude za „Moja Apton” odećom.

Jedina devojčica u celoj zemlji koja *mrzi* „Moja Apton” odeću – jesam ja. Ta odeća je mala a ja sam velika. Uska je a meni treba široka. Svetla je a ja volim tamnu. Šljaštava je, a ja volim ozbiljnu. Moja mama uvek priča kako je počela dizajnirajući odeću koja će dobro stajati njenoj ćerki. Ne znam samo kojoj. Meni sigurno ne.